

ΙΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Οι Αδίστακτοι

Είναι ισχυροί, είναι αδίστακτοι
και αποφασίζουν για τις ζωές μας

Σημείωμα του Συγγραφέα

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ είναι η ικανότητα για αλλαγή. Αλλαγή από τα μικρά μέχρι τα μεγάλα. Από τη μόδα μέχρι τον τρόπο που εκφράζεται ο μέσος άνθρωπος. Η συνισταμένη όλων αυτών των επιμέρους αλλαγών, ορίζουν τελικά την κοινωνία σε κάθε εποχή.

Ένα από τα πλέον καθοριστικά στοιχεία που παρασύρουν αυτές τις αλλαγές, είναι η τεχνολογία και η εξέλιξή της. Όπως η θερμοκρασία είναι η γενεσιουργός αιτία του καιρού, έτσι και η τεχνολογία αποτελεί την κινητήρια δύναμη της αλλαγής.

Η πραγματική επανάσταση της εποχής μας είναι η ικανότητα λήψης, επεξεργασίας, και μεταβίβασης της πληροφορίας. Τα σύνορα στην πληροφορία εκμηδενίστηκαν και κάτι που θα συμβεί στην Ασία θα γίνει γνωστό στην Ευρώπη μετά από μερικά δευτερόλεπτα. Η επιστήμη κάνει τη δουλειά της. Το πώς θα χρησιμοποιήσει κάποιος τα αποτελέσματα αυτής της δουλειάς είναι δικό του θέμα.

Η διοχέτευση ενός μηνύματος ταυτόχρονα σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων είναι χαρακτηριστικό της εποχής μας, και σε μεγάλο βαθμό εφαρμόζεται σχεδόν σε όλες τις πτυχές της σύγχρονης κοινωνίας. Από την καλή διαφήμιση μέχρι την κακή διαφήμιση. Από την πολιτική μέχρι την οικονομία. Μπορεί κάποιος να οργανώσει μάζες σε βαθμό που πριν εκατό χρόνια ήταν αδιανόητος.

Οι ταχύτητες μετάδοσης των πληροφοριών έχουν ως αποτέλεσμα τη συρρίκνωση του χρόνου αντίδρασης. Φανταστείτε στο τέλος του δέκατου ένατου αιώνα τον τρόπο με τον οποίο θα γνωστοποιούσε μια εταιρία τα αποτελέσματα της στους μετόχους της και πόσος χρόνος θα χρειαζόταν γι' αυτό. Σήμερα το ίδιο γεγονός μπορείς να το μάθεις σε ελάχιστο χρόνο. Ο χρονικός ορίζοντας των αποφάσεων έπεσε πλέον σε μερικές εβδομάδες. Μαζί με τον χρόνο που μειώθηκε όμως, μειώθηκε τελικά και το όραμα.

Καλύτερα η χειρότερα; Θα το δείξει το αποτέλεσμα.

Αυτό το βιβλίο είναι ένα μυθιστόρημα που πραγματεύεται καταστάσεις οι οποίες προκύπτουν από τη φαντασία του συγγραφέα και μόνο.

Κάθε ομοιότητα με υπαρκτά πρόσωπα φυσικά ή νομικά, είναι τυχαία. Η αναφορά του συγγραφέα σε υπηρεσίες ή θεσμούς έγινε με αποκλειστικό σκοπό να προσδώσει κύρος στο μυθιστόρημα αυτό και ρητά δηλώνεται ότι όλα όσα υποτίθεται ότι συμβαίνουν εκεί, είναι αποτέλεσμα της φαντασίας του συγγραφέα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΒΕΡΟΛΙΝΟ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1943

TΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ ΔΕΝ ΘΥΜΙΖΕ σε τίποτε την αγέρωχη πόλη των ημερών των παρελάσεων και των θριάμβων. Αν και ακόμη οι βομβαρδισμοί δεν είχαν προκαλέσει σοβαρές καταστροφές στην υποδομή της πόλης, είχαν επηρεάσει το ηθικό των Βερολινέζων που πίστεψαν ότι τίποτε δεν θα μπορούσε να μολύνει τον ουρανό τους που προστατευόταν από την πανίσχυρη *Luftwaffe*. Οι δρόμοι του Βερολίνου που μέχρι την πρώτη νυχτερινή επιδρομή της *RAF* τον Αύγουστο του 1940 ήταν φωταγωγημένοι και έσφυζαν από ζωή, παρουσίαζαν τώρα τα βράδια μία διαφορετική εικόνα, σαν να προσπαθούσαν να τονίσουν ότι γίνεται πόλεμος.

Πρακτικά το Βερολίνο δεν κινδύνευε ακόμη. Απέχοντας περίπου εννιακόσια πενήντα χιλιόμετρα από το Λονδίνο, και χωρίς ενδιάμεσους σταθμούς ανεφοδιασμού, βρισκόταν στα όρια της επιχειρησιακής δυνατότητας των βομβαρδιστικών της *RAF*. Χωρίς την προστασία καταδιωκτικών, οι ημερήσιοι βομβαρδισμοί θα ήταν πράξη αυτοκτονίας, ειδικότερα πάνω από μία πόλη που προστατευόταν από δύο πανίσχυρες ζώνες αντιαεροπορικής άμυνας και από αναρίθμητα καταδιωκτικά.

Ο ήχος όμως των σειρήνων και ο βόμβος των *Lancaster* της *RAF* γινόταν τα βράδια όλο και πιο συχνός και οι εκρήξεις που ακολουθούσαν έστελναν τους έντρομους Βερολινέζους στα καταφύγια.

Ο Γκαίμπελς και τα μέσα ενημέρωσης της εποχής που είχε κάτω από τις διαταγές του, είχαν αποδουθεί σε ένα τιτάνιο αγώνα υποβάθμισης της σημασίας των βομβαρδισμών και βομβάρδιζε με τη σειρά του τα αμήχανα πλήθη της πόλης, με στατιστικές καταστροφών των εχθρικών αεροπλάνων και επικές περιγραφές των θριάμβων της *Luftwaffe*. Η παρασημοφόρηση των πιλότων των καταδιωκτικών *Messerschmitt* που κατά τον Γκαίμπελς καθάριζαν τους ουρανούς της πατρίδας από τους άτυχους πιλότους των βομβαρδιστικών των συμμάχων, είχε πλέον γίνει το κύριο θέμα της γερμανικής προπαγάνδας.

Όμως τα βομβαρδιστικά έρχονταν όλο και πιο συχνά, όλο και περισσότερα. Μικρές κουκκίδες στον νυχτερινό ουρανό σε σχηματισμούς μάχης, με εκείνον τον γνωστό βόμβο των τεσσάρων κινητήρων τους, που τίποτε καλό δεν προμήνυε. Μέσα από τα συννεφάκια

των αντιαεροπορικών και τα τεντωμένα δάκτυλα των αντιαεροπορικών προβολέων που έψαχναν τον ουρανό, άνοιγαν τις κοιλιές τους και ξερνούσαν το θανάσιμο φορτίο τους δεκάδες βόμβες που από τη στιγμή που έπαιρναν τον δρόμο για τη γη, δεν σταματούσαν πια με τίποτε.

Στις αρχές των εχθροπραξιών, ο πρόεδρος Ρούζβελτ, ουδέτερος ακόμη, είχε ζητήσει από τους αντιπάλους να σεβαστούν τους αμάχους και να περιορίσουν τους βομβαρδισμούς σε στρατιωτικούς στόχους. Η αλήθεια είναι ότι η *RAF* το σεβάστηκε στις αρχές, γρήγορα όμως ακολούθησε το παράδειγμα της *Luftwaffe* που βομβάρδιζε αδιάκριτα στρατιωτικούς στόχους και πόλεις. Έτσι η περίοδος των ιπποτισμών τελείωσε για όλες τις πλευρές και το τίμημα πλήρωναν τώρα και οι πολίτες του Βερολίνου.

Το φως της ημέρας έφευγε γοργά και ο στρατηγός Φον Κράινε, κοίταζε αφηρημένα από το παράθυρο της *Mercantes* τον κόσμο που έτρεχε να φυλαχτεί στα καταφύγια. Μόλις είχαν αρχίσει να χτυπούν οι σειρήνες. Ο οδηγός του γύρισε και τον κοίταξε περιμένοντας οδηγίες. Μήπως έπρεπε να σταματήσει;

Ο στρατηγός του έκανε νόημα να συνεχίσει. Όταν σε καλεί ο Φύρερ, ένας αεροπορικός συναγερμός δεν αποτελεί αρκετή δικαιολογία για να αργήσεις, σκέφτηκε.

Ο Φύρερ! Τον ήξερε πολλά χρόνια τώρα. Όπως είναι φυσικό, ένας στρατιωτικός καριέρας, γιός και

εγγονός στρατιωτικών, ένας άνθρωπος που φοίτησε σε όλες σχεδόν τις στρατιωτικές ακαδημίες και σχολές πολέμου της Γερμανίας, δεν θα μπορούσε ποτέ να συμπαθήσει κάποιον που βρέθηκε από την πολιτική στο τιμόνι της ισχυρότερης πολεμικής μηχανής της Ευρώπης.

Ο στρατηγός είχε γεννηθεί σε μία μικρή πόλη κοντά στο Μόναχο, το Νταχάου. Βαυαρός, γέννημα θρέμμα, αγαπούσε τον τόπο του. Αισθανόταν λίγο ξένος στο Βερολίνο, ανάμεσα σε ανθρώπους που ο ίδιος θεωρούσε λιγότερο σοβαρούς από τους Βαυαρούς.

Ο πόλεμος δεν άφησε το όμορφο χωριό του ανέγγιχτο. Δίπλα, σε απόσταση αναπνοής, είχαν εγκαταστήσει δύο στρατόπεδα που ελέγχονταν από τα SS του διαβόητου Χίμλερ. Είχε ακούσει πολλά για τα στρατόπεδα αυτά, ιστορίες που τον ενοχλούσαν και που δεν συμβάδιζαν με την κλασική στρατιωτική παιδεία του. Η *Βέρμαχτ*, όπου υπηρετούσε, ήταν μία πολεμική μηχανή, με στόχο την καταστροφή εχθρικών στρατών, την κατάληψη στρατηγικών στόχων. Δεν ήξερε πώς να χειρίζεται πολίτες και μάλιστα Γερμανούς. Από το 1933, στο στρατόπεδο του Νταχάου εκτοπίζονταν αντιφρονούντες, εχθροί του Εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος, άνθρωποι που αργότερα συνέθεταν ένα περίεργο μωσαϊκό. Τα SS είχαν γίνει πανίσχυρα και μαζί με τη *Γκεστάπο*, τη στρατιωτική αστυνομία, αποφάσιζαν για τις τύχες χιλιάδων ανθρώπων. Μαζί και Γερμανών.

Μόλις άρχισε απροκάλυπτα η αντισημιτική υστερία, το Νταχάου βρήκε τον πραγματικό του προορισμό. Εγκαταστάθηκαν φούρνοι, στην αρχή δύο, αλλά γρήγορα δεν έφταναν και εγκαταστάθηκαν άλλοι τρεις.

Οι θάνατοι των κρατουμένων από τις κακουχίες ήταν πάρα πολλοί. Οι φούρνοι αποτελούσαν μία εύκολη λύση. Η αναγκαστική δουλειά ήταν εύκολη υπόθεση στο Τρίτο Ράιχ. Οι απώλειες του εργατικού δυναμικού συμπληρώνονταν από νέες κατηγορίες ανθρώπων που προέρχονταν από τις χώρες που είχε κατακτήσει η Βέρμαχτ και που στη συνέχεια αναλάμβαναν τα SS. Ιδρύθηκαν στρατόπεδα σε όλη σχεδόν την κατεχόμενη Ευρώπη, κυρίως στην Ανατολική. Στρατόπεδα που είχαν δύο διαφορετικούς στόχους: την παροχή αναγκαστικής εργασίας και την κατά βιομηχανικό τρόπο οργανωμένη εξόντωση των κατηγοριών εκείνων των ατόμων που το Τρίτο Ράιχ θεωρούσε μίσημα.

Η λειτουργία των στρατοπέδων αυτών απαιτούσε κατάλληλα εκπαιδευμένο προσωπικό, έτσι ώστε όλα να γίνονται κατά τρόπο παραγωγικό. Και το προσωπικό αυτό εκπαιδευόταν στο δεύτερο στρατόπεδο του Νταχάου, τη βάση εκπαίδευσης των SS.

Το μικρό γραφικό χωριό της Βαυαρίας, έμελλε να γίνει συνώνυμο του τρόμου και του θανάτου.

Ο στρατηγός δεν παντρεύτηκε ποτέ και μάλιστα κάποτε ο Φύρερ το σχολίασε. Τότε του είχε απαντήσει ότι παντρεύτηκε τη Βέρμαχτ και ο Φύρερ είχε δείξει ικανοποιημένος από την ευθύτητα της απάντησης.

Στις αρχές του πολέμου υπηρέτησε σε πολλά μέτωπα. Υπήρξε επιτελάρχης του Γκουντέριαν, συνεργάστηκε με τον Ρόμμελ και τους τελευταίους μήνες είχε το γενικό πρόσταγμα στην κατασκευή του Τείχους του Ατλαντικού. Το μέτωπο του έλειπε. Η σημερινή του θέση είχε αποφασιστεί από τον ίδιο τον Φύρερ που τον θεωρούσε υπόδειγμα στρατιωτικής οργάνωσης.

Όταν του ανακοίνωσε τον διορισμό του, του είχε πει ότι τον θεωρεί τον πιο κατάλληλο για την υλοποίηση ενός έργου που ενδεχόμενα θα έκρινε την έκβαση του πολέμου.

Επισκέφθηκε για τελευταία φορά το πατρικό του σπίτι πριν από έναν χρόνο. Το συντηρούσε μία οικογένεια που φρόντιζε και τα κτήματά του, μία ευγενική ευτραφής Βαυαρή που την έλεγαν Πέτρα με τον άνδρα της, οι οποίοι πάντοτε του φέρονταν σαν να ήταν δικός τους γιυός.

Θυμάται ότι στον αέρα υπήρχε μία περίεργη μυρωδιά. Δεν μπόρεσε να την προσδιορίσει, και όταν ρώτησε η Πέτρα του φάνηκε αμήχανη. Αργότερα κατάλαβε.

Τον Φύρερ δεν τον συμπάθησε ποτέ. Είχε τη μοναδική ικανότητα να σε κάνει να αισθάνεσαι άβολα μαζί του. Παρ' όλα αυτά έπρεπε να παραδεχτεί ότι μπορούσε να σε παρασύρει εύκολα. Έδινε την εντύπωση ενός μάλλον ασθενικού ανθρώπου, ενός ανθρώπου που έχει πάντοτε πυρετό. Τα μάτια του ήταν πάντοτε κόκκινα, αν και όλοι ήξεραν ότι έπινε ελάχιστα. Υπήρξαν όμως στιγμές που και αυτός ο ίδιος είχε παρασυρθεί από τον χειμαρρώδη λόγο του, από τη δύναμη της πειθούς του και από τις ιδέες του που κάποιες φορές σε τρόμαζαν με τη μοναδικότητά τους.

Σίγουρα δεν ήταν ο στρατιωτικός νους που θα περίμενε για αρχηγό του ένας στρατηγός καριέρας, σίγουρα δεν είχε όλα εκείνα τα τυπικά προσόντα που θα τον έκαναν σεβαστό, αλλά –στην αρχή τουλάχιστον– φαινόταν ότι είχε δίκιο σε όλα.

Ποιός άλλωστε θα περίμενε από τους Ρώσους τέτοιες επιδόσεις στον πόλεμο! Θυμήθηκε πως όταν

λίγα χρόνια πριν τους παρουσίασαν σε μια μετεκπαίδευση στην Ανωτάτη Σχολή Πολέμου το ρωσικό οπλοστάσιο, του ήλθε να βάλει τα γέλια. Τα ρωσικά τανκς έμοιαζαν με παιχνίδια μπροστά στα *Panzer*. Όσο για τη ρωσική αεροπορία με τα *Yak*, αυτή δεν έκανε ούτε για τους πρωτοετείς της *Luftwaffe*.

Και όμως, αυτοί οι περίεργοι Ρώσοι, παρέα με έναν χειμώνα που έδειχνε να επηρεάζει μόνο τους Γερμανούς, οδήγησαν επίλεκτες μεραρχίες σε ολοκληρωτική καταστροφή. Τα *Panzer* έμειναν κουφάρια στις στέπες και το Στάλινγκραντ έγινε ο τάφος χιλιάδων Γερμανών.

Λάθος, λάθος, λάθος! Διαφώνησε, με όσο σθένος μπορούσε και του επιτρεπόταν. Και δεν ήταν ο μόνος. Σχεδόν το σύνολο του Γενικού Επιτελείου διαφωνούσε. Η επιχείρηση Μπαρμπαρόσα δεν έπρεπε να αρχίσει. Και όταν άρχισε, η Γερμανία δεν έπρεπε να παίξει το παιχνίδι του Στάλινγκραντ. Μια πόλη ήταν, που είχε απλά το όνομα του Στάλιν. Και λοιπόν;

Ο Φύρερ, όμως, ήταν ανένδοτος. Ύποστήριζε ότι η κατάληψη του Στάλινγκραντ θα έκοβε τον δρόμο ανεφοδιασμού του Κόκκινου Στρατού προς τον Βορρά. Και ότι ήταν απαραίτητη για να εξασφαλίσει την αριστερή πτέρυγα των γερμανικών μεραρχιών που προχωρούσε για την κατάληψη των πετρελαίων του Καυκάσου.

Δεν είχε άδικο. Τα πετρέλαια της Βόρειας Αφρικής είχαν χαθεί μερικούς μήνες πριν. Ο Ρόμμελ, τον οποίο θαύμαζε βαθιά, δεν κατάφερε να λυγίσει τον Μοντγκόμερι.

Τώρα πια και τα πετρέλαια του Καυκάσου αποτελούσαν όνειρο. Μία από τις μεγαλύτερες στρατιές που

είδε ποτέ η ανθρωπότητα, τεσσερισήμισι εκατομμύρια άνθρωποι, ηττήθηκε από έναν κατώτερο στρατό και από έναν ανώτερο χειμώνα! Έπεσαν στην παγίδα σαν μικρά παιδιά! Χάσανε πολύτιμο χρόνο, εγκλωβίστηκαν...

Ένας έμπειρος στρατηγός δεν θα έπεφτε στην παγίδα! Θα προσπερνούσε το Στάλινγκραντ. Ο πραγματικός εχθρός βρισκόταν απέναντι από τη Μάγχη. Και η μάχη της Αγγλίας χάθηκε οριστικά...

Μπροστά του είδε την πύλη της καγκελαρίας και βγήκε από τις σκέψεις του.

Ο οδηγός του σταμάτησε το αυτοκίνητο και βγήκε έξω για να του ανοίξει την πόρτα.

Οι φρουροί παρουσίασαν όπλα. Βγαίνοντας από το αυτοκίνητο παρατήρησε ότι η πόρτα της Καγκελαρίας προστατευόταν από τσουβάλια με άμμο.

Τον υποδέχτηκε ένας ταγματάρχης των SS με το χαρακτηριστικό μαύρο πηλήκιο, τη σβάστικα στο περιβραχιόνιο και ύψος στρατάρχη. Ο ταγματάρχης χαιρέτησε χτυπώντας τα τακούνια και τινάζοντας το χέρι μπροστά, συντονισμένα, με μία άψογη κίνηση.

«Χάιλ Χίτλερ!»

Ανταπέδωσε τον χαιρετισμό, προσπαθώντας να είναι ζωηρός, όσο του επέτρεπαν οι σκέψεις που είχε κάνει πριν λίγο.

Ο ταγματάρχης χωρίς άλλη λέξη, έκανε μία ευγενική χειρονομία δείχνοντάς του να τον ακολουθήσει και τον οδήγησε στις σκάλες προς το δεύτερο υπόγειο.

Από τότε πού άρχισαν οι βομβαρδισμοί του Βερολίνου, ο Φύρερ είχε εγκαταστήσει το γραφείο του εκεί.

Το όνειρο του Φύρερ για μία Καγκελαρία αντάξια των φιλοδοξιών του, ολοκληρώθηκε από τον Άλμπερτ

Σπέερ, του αρχιτέκτονα του Τρίτου Ράιχ, σε χρόνο ρεκόρ. Οι οδηγίες του Φύρερ προς τον Σπέερ, ήταν σαφείς: η Καγκελαρία θα έπρεπε να εντυπωσιάζει και να προκαλεί δέος!

Ο Σπέερ την παρέδωσε στις αρχές του 1939 και τήρησε τις οδηγίες του Φύρερ κατά γράμμα. Ο εσωτερικός διάδρομος που οδηγούσε τον επισκέπτη προς το γραφείο του Φύρερ, είχε μήκος τριακόσια μέτρα! Η αίθουσα υποδοχής είχε μήκος εκατόν σαράντα έξι μέτρα, διπλάσιο από αυτό της αίθουσας των καθρεπτών στις Βερσαλλίες. Και το γραφείο του Φύρερ, είχε εμβαδόν τετρακόσια τετραγωνικά μέτρα και ύψος δέκα μέτρα.

Ο φόβος των βομβαρδιστικών, όμως, άφηνε τα υπέργεια τμήματα αυτού του μεγαθηρίου κενά. Παρ' όλα αυτά, ένα πολυάριθμο προσωπικό φρόντιζε τους χώρους και τους διατηρούσε άψογα, περιμένοντας την ημέρα της νίκης που υποσχόταν ο Φύρερ.

Στο δεύτερο υπόγειο οι διάδρομοι ήταν στρωμένοι με βαριά χαλιά που έκοβαν τελείως τον ήχο των βημάτων. Ήταν ομοιόμορφα φωτισμένοι, σχεδόν επιβλητικοί. Για λίγο ξεχνούσες ότι η ύπαρξή τους είχε γίνει αναγκαία εξαιτίας του ότι το Τρίτο Ράιχ βρισκόταν κάτω από την ανελέητη αρπάγη των συμμαχικών αεροπλάνων.

Για μια στιγμή αναρωτήθηκε αν ο ταγματάρχης, που πήγαινε ευθυτενής μπροστά, είχε συνειδητοποιήσει την κατάσταση και τους λόγους για τους οποίους έπρεπε να κατέβει δύο ορόφους για να φθάσει στο γραφείο του Φύρερ.

Σε λίγο η ηρεμία των διαδρόμων τελείωσε και έφθασαν σε έναν μεγάλο χώρο με καμμιά εικοσαριά

ανθρώπους, ανώτερους αξιωματικούς στην πλειοψηφία τους, και μερικές νέες γυναίκες. Υπήρχε μεγάλη κινητικότητα, τα τηλέφωνα χτυπούσαν συνεχώς και κανείς δεν τους έδωσε σημασία.

Πέρασαν σε μία μικρότερη αίθουσα όπου βρίσκονταν τρεις νέες γυναίκες. Ο Φον Κράινε γνώριζε τις δύο από αυτές, ήταν γραμματείς του Φύρερ από τις αρχές του πολέμου.

Συνήθως ο Φύρερ δεχόταν τους στρατηγούς του στην αίθουσα συσκέψεων με τους χάρτες. Ο Φον Κράινε παραξενεύτηκε όταν κατάλαβε ότι τον οδηγούν στο ιδιαίτερο γραφείο του.

Σε λίγο, στεκόταν μπροστά στον άνθρωπο που είχε θέσει ένα ολόκληρο έθνος σε τροχιά καταστροφής.

Το γραφείο δεν είχε καμμία πολυτέλεια και καμμία σχέση με εκείνο το γραφείο του Φύρερ που βρισκόταν στο ισόγειο. Ήταν αρκετά ευρύχωρο, αλλά θα μπορούσε να είναι το γραφείο οποιουδήποτε ανώτερου κρατικού υπαλλήλου. Υπήρχαν ελάχιστα προσωπικά αντικείμενα στα οποία ανάμεσά τους κυριαρχούσε ένας ασημένιος αετός που με το βάρος του συγκρατούσε μερικά έγγραφα. Πάνω στο γραφείο, δίπλα στον Φύρερ, βρισκόταν το αχώριστο πιστόλι του με τη λευκή λαβή. Μπροστά στο γραφείο υπήρχαν τρεις πολυθρόνες στις οποίες κάθονταν δυο μεσόκοποι πολίτες. Η τρίτη πολυθρόνα ήταν άδεια.

Ο Φύρερ ήταν σχεδόν αγνώριστος. Πρέπει να είχε ημέρες να κοιμηθεί, άλλωστε ήταν γνωστό ότι υπέφερε από αϋπνίες. Τα μάτια του είχαν χάσει την παλιά τους λάμψη και είχε έντονους μαύρους κύκλους. Το χέρι του έτρεμε ελαφρά.

Κοιτάζοντάς τον είχε την εντύπωση ότι είχε να τον δει τουλάχιστον δύο χρόνια, ενώ η τελευταία φορά δεν πρέπει να ήταν πάνω από τέσσερις μήνες.

Χαιρέτησε άφογα λέγοντας «Χάιλ Χίτλερ» και στάθηκε προσοχή με το πηλήκιο κάτω από τη μασχάλη.

Ο Φύρερ σηκώθηκε, ανταπέδωσε τον χαιρετισμό και μετά του έτεινε το χέρι, κάτι που σπάνια έκανε.

«Κάθισε στρατηγέ», του είπε. «Μου αναφέρουν ότι προχωράμε ικανοποιητικά στη Νορμανδία με τα έργα».

«Μάλιστα, Φύρερ μου. Είμαστε δύο εβδομάδες μπροστά από το πρόγραμμα» απάντησε, προσπαθώντας να μην δείξει έπαρση.

Ο Φον Κράινε κάθισε στην άκρη της πολυθρόνας και περίμενε.

«Στρατηγέ, να σου συστήσω δύο επιφανείς συμπατριώτες μας», συνέχισε ο Φύρερ. «Ο καθηγητής Βέρνερ Ρος, του Πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης και ο καθηγητής Έρβιν φον Σίχερ του Πανεπιστημίου του Μονάχου. Ίσως δυο από τους σημαντικότερους οικονομολόγους του κόσμου και σίγουρα οι σημαντικότεροι της Γερμανίας. Είναι οικονομικοί σύμβουλοι του Τρίτου Ράιχ από τις αρχές του πολέμου».

Ο στρατηγός γύρισε προς το μέρος των δύο ανδρών και χαιρέτισε με μία μικρή κλίση της κεφαλής την οποία του ανταπέδωσαν.

Ο Φύρερ συνέχισε:

«Στρατηγέ, οι ικανότητές σου στο πεδίο της μάχης είναι γνωστές. Το ίδιο και η αφοσίωσή σου στο πρόσωπό μου και στην πατρίδα. Αυτός είναι ο λόγος που σε επέλεξα για να είσαι εδώ σήμερα. Ξέρω το

βιογραφικό σου και γνωρίζω ότι είσαι απόλυτα ικανός να καταλάβεις πως τα όπλα είναι μόνο μία μορφή πολέμου. Υπάρχουν και άλλες, κάποιες φορές πολύ πιο αποτελεσματικές».

Ο Φον Κράινε άκουγε έκπληκτος. Για μια ακόμη φορά αυτός ο αμφιλεγόμενος άνθρωπος, κατάφερε να τον αιφνιδιάζει με τον τρόπο της σκέψης του! Πριν από λίγα λεπτά θα έπαιρνε όρκο ότι ο Χίτλερ δεν θα μπορούσε να διανοηθεί πόλεμο χωρίς *Panzer*, πολλά *Panzer*!

Παρέμεινε σιωπηλός χωρίς να δείχνει τις σκέψεις του, περιμένοντας τον Φύρερ να ολοκληρώσει τις σκέψεις του.

«Δυστυχώς η ποιότητα της ηγεσίας του στρατεύματος αποδείχτηκε κατώτερη των περιστάσεων. Ο Γκαίρινγκ και ο Ρόμμελ απέτυχαν, και όσο για τη Ρωσία, ακόμη και ένας πρωτοετής της Σχολής Πολέμου θα τα κατάφερε καλύτερα! Η πορεία του πολέμου δημιουργεί πλέον ερωτηματικά αν και κατά πόσο θα μπορέσουμε να επιτύχουμε όλους τους αντικειμενικούς μας σκοπούς. Ίσως χρειαστεί κάποια στιγμή να προχωρήσουμε σε μία συμφωνία με τους σημερινούς μας εχθρούς».

Ο Φύρερ σταμάτησε για να πιεί λίγο νερό και ο Φον Κράινε νόμιζε ότι ονειρεύεται. Ο Φύρερ έλεγε κάτι που οποιοσδήποτε άλλος αν τολμούσε να διατυπώσει έστω και σαν σκέψη, θα αντιμετώπιζε το εκτελεστικό απόσπασμα για εσχάτη προδοσία. Θεώρησε ασφαλές να προβάλει κάποιες αντιρρήσεις, αλλά σε δεύτερη σκέψη έμεινε σιωπηλός περιμένοντας να δει πού θα οδηγούσε η συζήτηση.

Ο Φύρερ συνέχισε:

«Φυσικά κάθε τέτοια σκέψη θα αποσκοπεί σε μία βραχυπρόθεσμα μικρότερη νίκη από αυτήν που αρχικά περιμέναμε, αλλά σίγουρα θα έχει τις προϋποθέσεις για μία τελική νίκη σε έναν διαφορετικό πόλεμο που θα διεξαχθεί χωρίς αεροπλάνα και τανκς, έναν πόλεμο πολύ πιο ολοκληρωτικό από αυτόν που διεξάγουμε τώρα.

»Ας μην ξεχνάμε ποτέ ότι η Γερμανική Φυλή είναι ταγμένη να κυριαρχήσει στην Ευρώπη. Για να κυριαρχήσει μία φυλή χρειάζονται εργάτες και αφέντες. Οι λαοί της Ευρώπης που έχουμε υποτάξει δεν έχουν όραμα, δεν έχουν την ταυτότητα της φυλής μας, δεν μπορούν, ακόμη και αν τους αφήναμε, να κυριαρχήσουν σε τίποτε. Είναι καταδικασμένοι.

»Φυσικά η Αγγλία και η Γαλλία δεν θα δεχτούν μία τέτοια θέση. Δεν έχω πρόβλημα με αυτό. Οι Άγγλοι, θα μπορούσαν, αν είχαν λίγο μυαλό και αν δεν τούς παράσυρε αυτός ο ξεμωραμένος μέθυσος, θα μπορούσαν να συνεργαστούν μαζί μας. Και κάποια στιγμή θα το κάνουν. Για να είμαι ειλικρινής, από όλους τους λαούς της Ευρώπης, με τους Άγγλους θα μπορούσα να συνεργαστώ. Οι Γάλλοι έχουν εκφυλιστεί, είναι θύματα της δόξας του Ναπολέοντα και δεν θέλουν να καταλάβουν ότι ζουν στο παρελθόν. Κοίταξέ τους! Σε λιγότερο από δύο εβδομάδες ο Γκουντέριαν μπήκε στο Παρίσι! Πώς ηττηθήκαμε κάποτε από τον λαό αυτό, θα μου μείνει ανεξήγητο!»

Όσο μιλούσε τόσο παρασυρόταν από τον ίδιο του τον λόγο.

Αρχίζει να θυμίζει τον Φύρερ που ήξερα, σκέφθηκε ο Φον Κράινε.

«Το κλειδί είναι οι Αμερικανοί. Νομίζω πως στενοχωρήθηκαν για την ήττα μας στη Ρωσία, περισσότερο και από εμάς. Σκεφθείτε: οι Ρώσοι αποτελούν τον απόλυτο αντίποδα της αμερικάνικης φιλοσοφίας. Το τελευταίο που θα ήθελε να δει η Αμερική είναι μία ηττημένη Γερμανία και μία πανίσχυρη Ρωσία. Μία Ρωσία, μία κομμουνιστική Ρωσία με αρχηγό αυτόν τον άξεστο χασάπη, να κυβερνά την Ευρώπη!

»Πιστεύω ότι η Αμερική θα έβλεπε με ανακούφιση μία κατάσταση στην Ευρώπη που θα είχε τρεις πόλους: τη Γερμανία ως κυρίαρχη στρατιωτική δύναμη να κόβει τον δρόμο της Ρωσίας προς τη Δύση, την Αγγλία μαζί με τη Γαλλία να αναμασούν τις παλιές τους δόξες και τη Ρωσία περιορισμένη στις στέπες της. Όλοι οι υπόλοιποι δεν έχουν σημασία. Ποιός θα ασχοληθεί με τους Νορβηγούς και τους υπόλοιπους; Κανείς, πιστέψτε με!

Η Αμερική δεν μπήκε στον πόλεμο μόνο γιατί αυτοί οι ηλίθιοι οι Ιάπωνες έστειλαν τα αεροπλάνα τους στο Περλ Χάρμπορ! Όχι, τα προβλήματά της στον Ειρηνικό δεν έχουν καμμία σχέση με την Ευρώπη. Οι Αμερικάνοι μπήκαν στον πόλεμο μόνο για έναν λόγο: για να σταματήσουν τους Ρώσους!»

Σταμάτησε για να δει τις εκφράσεις των παριστάμενων.

Εμείς γιατί επιτεθήκαμε στους Ρώσους αφού είχαμε σύμφωνο φιλίας μαζί τους; ο Φον Κράινε δεν μπόρεσε να μην σκεφθεί.

Ο Φύρερ φάνηκε κουρασμένος. Κούνησε το χέρι του σαν να προσπαθούσε να διώξει κάτι και συνέχισε:

«Αν οι σκέψεις μας είναι σωστές, ενδεχομένως να φθάσουμε σε μια διαφορετική τάξη πραγμάτων. Και αν

αυτό συμβεί, το Τρίτο Ράιχ θα πρέπει να είναι έτοιμο για τον δεύτερο γύρο που θα παιχτεί σε διαφορετικά πεδία μαχών: στις τράπεζες, στα χρηματιστήρια, στα οικονομικά κέντρα, στα πανεπιστήμια, στη βιομηχανία, στα εργοστάσια! Θα παιχτεί στο χρήμα!

»Και θα είμαστε έτοιμοι! Έχω δώσει τις εντολές μου. Μαζεύουμε χρυσό από όλη την Ευρώπη, περισσότερο από όσο υπολογίζαμε! Κρατήσαμε την Ελβετία μακριά από κάθε σύρραξη και τον ασφαλίζουμε εκεί. Φυσικά οι Ελβετοί δεν είναι βλάκες. Ξέρουν ότι όσο κάνουν καλά τη δουλειά τους δεν κινδυνεύουν.

»Το χρυσάφι, το πετρέλαιο και αυτά που μαγειρεύονται στα εργαστήριά μας είναι τα όπλα του αύριο! Το θέμα είναι πώς θα χειριστούμε αυτά τα όπλα! Αυτό θα μας το πουν οι εκλεκτοί συμπατριώτες μας που βρίσκονται απόψε μαζί μας και το επιτελείο που θα δημιουργήσουν.

»Εδώ στρατηγέ αρχίζει ο δικός σου ρόλος! Κάθε άλλη διαταγή ακυρώνεται! Η ευθύνη σου από τη στιγμή αυτή είναι μία: θα θέσεις κάτω από την προστασία της *Βέρμαχτ*, τους κυρίους που παρευρίσκονται εδώ. Σε αυτό το έγγραφο αναφέρονται οι διαταγές σου. Αναφέρεσαι μόνο σε εμένα και απευθείας σε εμένα. Η δουλειά σου είναι να τους παρέχεις οτιδήποτε σου ζητήσουν. Θα τους βοηθήσεις να οργανώσουν το τελειότερο επιστημονικό, οικονομικό επιτελείο που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Θα τους εξασφαλίσεις ακόμη και Εβραίους αν χρειαστεί. Ξετρώπωσέ τους από τα στρατόπεδα αν πρέπει. Αρκεί και μόνο η εντολή σου.

Από σας, κύριοι, περιμένω σε λιγότερο από έξι μήνες το σχέδιό σας με κάθε λεπτομέρεια. Το σχέδιο

της ολοκληρωτικής και αδιαμφισβήτητης οικονομικής κυριαρχίας του Τρίτου Ράιχ για τα επόμενα πενήντα χρόνια! Ο στρατηγός θα κάνει τα πάντα δυνατά για σας».

Σταμάτησε για λίγο σαν να ήθελε να αποφασίσει αν θα έπρεπε να συνεχίσει ή όχι. Τελικά συνέχισε με κουρασμένη φωνή:

«Θα αναρωτιέσαι, στρατηγέ, γιατί διάλεξα εσένα και όχι τον Χίμλερ και τα SS. Αυτή η δουλειά θα τους ταίριαζε ίσως περισσότερο. Θα σου πω τον λόγο: γιατί απλά δεν τους εμπιστεύομαι. Είναι αχόρταγοι. Κύριοι...» συνέχισε, «περιμένω την αναφορά σας σε δεκαπενθήμερη βάση. Υπάρχει καμμία ερώτηση;»

Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Ήταν προφανές στον στρατηγό ότι οι στόχοι αυτού του σχεδίου είχαν συζητηθεί πριν την άφιξή του. Κούνησαν τα κεφάλια σαν να συμφωνούσαν και σηκώθηκαν. Ο στρατηγός χαιρέτησε και ο Φύρερ ανταπέδωσε κουρασμένα τον χαιρετισμό. Δεν του έδωσε το χέρι.

Προχώρησαν και οι τρεις και βγήκαν από το γραφείο.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1943

Ο στρατηγός Φον Κράινε άκουγε προσεκτικά. Μιλούσε ο καθηγητής Βέρνερ Ρος και άκουγαν οι υπόλοιποι. Υπήρχαν περίπου είκοσι πέντε άτομα στην αίθουσα και ο καθηγητής έγραφε αυτά που ήθελε να τονίσει σε έναν πίνακα.

Μία παλιά αλλά αριστοκρατική έπαυλη στα περιχωρα του Βερολίνου στον δρόμο για το Πότσταμ, περιτριγυρισμένη από δεκάδες στρέμματα πρασίνου, είχε γίνει η κατοικία της ομάδας αυτής τους τελευταίους πέντε μήνες. Σε ελάχιστο χρόνο ο στρατηγός, με τη μεθοδικότητα που τον χαρακτήριζε και κυρίως με τη συνεργασία του καθηγητή Ρος, κατάφερε να μετατρέψει τον χώρο αυτόν σε μία σύγχρονη κατοικία με όλες τις ανέσεις για σαράντα περίπου ανθρώπους.

Τα μέτρα ασφαλείας κατά την απαίτηση του καθηγητή Ρος, και ιδιαιτέρως του καθηγητή Φον Σίχερ που από την αρχή φάνηκε ότι είχε το γενικό πρόσταγμα, ήταν δρακόντεια. Κάθε επαφή με τον έξω κόσμο ήταν αδύνατη.

Υπήρχαν τρεις ζώνες ελέγχου περιμετρικά του χώρου, που ξεκινούσαν περίπου ένα χιλιόμετρο από την έπαυλη. Οι φρουροί είχαν επιλεγεί προσωπικά από τον στρατηγό και οι περισσότεροι είχαν υπηρετήσει μαζί του σε διάφορες αποστολές του. Τη διοίκηση της φρουράς είχε αναθέσει σε έναν νεαρό λοχαγό που υπηρέτησε ως υπασπιστής του, τον Κουρτ Ράινχαρτ. Όλοι ανεξαιρέτως οι φρουροί ανήκαν στη Βέρμαχτ και οι εντολές τους ήταν απλές: κανείς δεν θα πλησίαζε σε ακτίνα μικρότερη του ενός χιλιομέτρου, ακόμη και ο ίδιος ο Χίμλερ.

Ο στρατηγός Φον Κράινε φρόντιζε να βρίσκεται διαρκώς σε τηλεφωνική επαφή με τα φυλάκια ελέγχου, ώστε στην απίθανη περίπτωση εμπλοκής των φρουρών με κάποιον ανώτατο αξιωματικό να επέμβει ο ίδιος. Ήξερε πόσο δύσκολο είναι στη Βέρμαχτ να αντιμετωπισθεί σθεναρά ένας ανώτερος αξιωματικός, έστω

και αν αυτές ήταν διαταγές και προέρχονταν από τον ίδιο τον Φύρερ. Άλλωστε ο ίδιος υπερηφανευόταν, και όχι άδικα, πως η Βέρμαχτ είναι το πιο πειθαρχημένο σώμα που υπήρξε ποτέ.

Την ασφάλεια πλαισίωναν περίπολοι με ειδικά εκπαιδευμένα λυκόσκυλα και δύο σειρές συρματοπλεγμάτων σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων από την κατοικία με ένα ναρκοπέδιο ανάμεσα.

Τα εφόδια έρχονταν κάθε δύο ημέρες με δύο φορτηγά που τα συνόδευαν μοτοσικλετιστές. Τόσο τα φορτηγά όσο και οι μοτοσικλετιστές ανήκαν στη φρουρά.

Η εξωτερική φρουρά, εκτός από τον λοχαγό, δεν επιτρεπόταν να έχει καμμία επαφή με το προσωπικό της κατοικίας το οποίο ήταν αποκομμένο από τον υπόλοιπο κόσμο.

Οι κάτοικοι αποτελούσαν την πιο ετερόκλητη ομάδα ανθρώπων που θα μπορούσε να φανταστεί ο στρατηγός στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή και στον συγκεκριμένο τόπο. Υπήρχαν είκοσι Γερμανοί, οι περισσότεροι νεότεροι από τους δύο καθηγητές, που από τον σεβασμό που τους έδειχναν φαίνονταν μαθητές τους ή υφιστάμενοί τους. Οι υπόλοιποι προέρχονταν από διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης, μεταξύ αυτών και τέσσερεις Εβραίοι.

Ο καθηγητής Ρος κατέστησε τους κανόνες του σαφείς από την πρώτη ημέρα. Όλοι οι παριστάμενοι ως προς τη φρουρά, τους κανόνες ασφαλείας και το προσωπικό, είχαν τις ίδιες ακριβώς υποχρεώσεις. Επίσης είχαν όλοι την ίδια μεταχείριση και τις ίδιες ακριβώς ανέσεις.

Για πρακτικούς λόγους, όπως δήλωσε με αφέλεια ο Ρος, οι Εβραίοι θα έμεναν στον ίδιο θάλαμο. Προ-

φανώς, σκέφθηκε ο στρατηγός Φον Κράινε όταν ο Ρος έκανε την ανακοίνωση, θέλει να αποφύγει να προκαλέσει την αντίδραση των υπολοίπων.

Η ιδιότητα του καθενός, δεν γνωστοποιήθηκε ούτε στον Φον Κράινε. Αυτή ήταν η απόφαση του Ρος και ο στρατηγός δεν είχε λόγο να τη θέσει υπό αμφισβήτηση. Άλλωστε το ποιός διοικεί αυτήν την ομάδα του είχε γίνει γνωστό από τον ίδιο τον Φύρερ.

Ο καθηγητής Ρος οργάνωσε έξι ομάδες των έξι ατόμων και φρόντισε ώστε οι Εβραίοι να μοιραστούν σε τέσσερεις διαφορετικές ομάδες. Οι ομάδες θα δούλευαν ανεξάρτητα η μία από την άλλη, κάτω από τον συντονισμό των δύο καθηγητών και τεσσάρων βοηθών τους. Μέσα σε ελάχιστες ημέρες, αυτή η ετερόκλητη ομάδα ανθρώπων, δούλευε σαν μία καλά λαδωμένη μηχανή.

Ο στρατηγός ήταν ελεύθερος να παρευρίσκεται σε οποιαδήποτε συνεδρίαση επιθυμούσε, όποτε τα καθήκοντά του το επέτρεπαν. Γρήγορα διαπίστωσε ότι ζούσε σε έναν διαφορετικό κόσμο, στον κόσμο της ακαδημαϊκής γνώσης. Στον κόσμο αυτόν δεν υπήρχαν στολές, βαθμοί, διακριτικά ένσημα. Υπήρχε μόνο γνώση. Και η γνώση αυτή ήταν διακριτή.

Γρήγορα στις ομάδες, άρχισαν να ξεχωρίζουν κάποιοι που χωρίς κανέναν προφανή για τον στρατηγό λόγο κέρδισαν την εκτίμηση των υπολοίπων. Χωρίς να συμβεί τίποτε ιδιαίτερο, ήταν εμφανές από τον τρόπο που οι υπόλοιποι τους κοίταζαν κάθε φορά που κάτι καινούργιο ερχόταν προς συζήτηση. Ο στρατηγός πρόσεξε πώς ανάμεσα σε αυτούς που ξεχώριζαν, οι δύο ήταν Εβραίοι!

Οι συζητήσεις κινούνταν γύρω από θέματα που ο στρατηγός μπορούσε να καταλάβει, σε γενικές γραμμές, όπως οικονομικά, ψυχολογία και άλλα. Γρήγορα όμως χανόταν μέσα σε πιο εξειδικευμένους όρους. Παρ' ότι θεωρούσε τον εαυτό του ιδιαίτερα εγκυκλοπαιδικό, δεν άργησε να καταλάβει ότι οι άνθρωποι που είχαν μαζευτεί σε αυτόν τον χώρο δεν ήταν τυχαίοι.

Ακριβώς έναν μήνα μετά την πρώτη συνεδρίαση των ομάδων, τον φώναξε ο καθηγητής Ρος στο γραφείο του.

«Στρατηγέ», του είπε, «θα ήθελα τη γνώμη σας και τη βοήθεια σας. Ξέρω ότι παρατηρείτε με προσοχή τις ομάδες εργασίας. Ήλθε η στιγμή να αρχίσουμε το πραγματικό μας έργο και θα πρέπει να ορίσουμε αρχηγούς σε κάθε ομάδα για να προχωρήσουμε με ταχύτερους ρυθμούς.

»Οι άνθρωποι που βλέπετε είναι όλοι αυθεντίες στην επιστήμη τους. Ακόμη όμως και στις αυθεντίες υπάρχουν διαβαθμίσεις. Εδώ οι βαθμοί δεν απονέμονται αλλά κατακτώνται από πρώτους μεταξύ ίσων. Έχω ήδη καταλήξει στα έξι ονόματα που χρειάζομαι. Θα ήθελα να σας παρακαλέσω να γράψετε σε μια σελίδα αυτούς που κατά την κρίση σας έχουν ήδη γίνει αποδεκτοί από τους υπόλοιπους».

Ο στρατηγός έμεινε έκπληκτος.

«Κύριε καθηγητά, δεν νομίζω ότι έχω τις απαιτούμενες γνώσεις, ούτε την εμπειρία για να κρίνω επιστήμονες».

Ο καθηγητής χαμογέλασε.

«Δεν σας ζητάω να κρίνετε επιστήμονες, στρατηγέ, αλλά ηγέτες. Και νομίζω ότι είσαστε απόλυτα ικανός

γι' αυτό». Και μετά από μία μικρή παύση συμπλήρωσε: «Χωρίς φυλετικές προκαταλήψεις, παρακαλώ. Στην επιστήμη, αντίθετα με την πολιτική, δεν υπάρχουν φυλές».

Έσπρωξε μπροστά του τη σελίδα με ύφος που έδειχνε ότι διασκέδαζε τη στιγμή.

Ο στρατηγός πήρε το χαρτί και το μολύβι και σκέφθηκε για λίγο. Ύστερα έγραψε τα μικρά ονόματα έξι ανθρώπων και έδωσε το χαρτί στον καθηγητή.

Εκείνος το κοίταξε και έπειτα έδωσε στον στρατηγό ένα χαρτί στο οποίο είχε ήδη γράψει έξι ονόματα κι ό ίδιος νωρίτερα.

«Σας ευχαριστώ, στρατηγέ μου. Τώρα ξέρω ότι έκρινα σωστά».

Τα ονόματα ήταν ίδια. Δύο από αυτά ανήκαν σε Εβραίους.

Όλα αυτά γύριζαν στο μυαλό του στρατηγού βλέποντας τον καθηγητή Ρος στον πίνακα. Η εικόνα ήταν εξωπραγματική. Στους μήνες που προηγήθηκαν, η ομάδα αυτών των ανθρώπων κατάφερε να αποβάλει κάθε προκατάληψη, κατάφερε να αποστασιοποιηθεί από την πραγματικότητα, από τον ίδιο τον πόλεμο, και βυθίστηκε σε μία επιστημονική πραγματικότητα που κατάπιε κάθε τι άλλο. Ξαφνικά είχε την εντύπωση, η μάλλον τη βεβαιότητα, ότι αν άνοιγε την πόρτα και έλεγε: «Κύριοι, είστε ελεύθεροι να φύγετε, ο πόλεμος τελείωσε για όλους», αυτοί θα του απαντούσαν: «Μα δεν τελειώσαμε ακόμη»!

Χωρίς να το θέλει, ο στρατηγός ένωσε ζήλια ανάμικτη με θαυμασμό. Κανένα στράτευμα δεν θα μπορούσε ποτέ να πετύχει αυτό που ο ίδιος είδε να συντελείται μπροστά του τους τελευταίους μήνες.

Μήπως τελικά θα έπρεπε ο κόσμος να διοικείται από ανθρώπους που γράφουν σε μαυροπίνακες, σκέφθηκε, και αντί για τουφέκια θα έπρεπε να κρατούν κιμωλίες;

Η φωνή του καθηγητή Φον Σίχερ τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Είχε μπει στην αίθουσα αθόρυβα κατά τη συνήθειά του.

«Στρατηγέ», είπε, «μεθαύριο θα πρέπει να κάνουμε την αναφορά μας στον Φύρερ. Σας παρακαλώ να κάνετε τις απαραίτητες προετοιμασίες».

Έπειτα γύρισε και έφυγε το ίδιο αθόρυβα όπως είχε μπει.

Ο στρατηγός επανήλθε στην πραγματικότητα. Σηκώθηκε και πήγε να βρει τον Κουρτ και να του δώσει τις διαταγές του.

